

POSTANOWIENIE

Dnia 20 lipca 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Ryszard Witkowski

w sprawie **M. G.**, skazanego z art. 224 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. i innych,
po rozpoznaniu w dniu 20 lipca 2023 r. w Izbie Karnej na posiedzeniu bez udziału
stron w trybie art. 535 § 3 k.p.k.,
kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego od wyroku Sądu Okręgowego
w Krakowie z 14 czerwca 2022 r. sygn. IV Ka 734/21, utrzymującego w mocy
wobec tego skazanego wyrok Sądu Rejonowego dla Krakowa-Krowodrzy w
Krakowie z 23 grudnia 2020 r. sygn. II K 1228/19/K,

p o s t a n o w i ł:

1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;
2. zwolnić skazanego od kosztów postępowania kasacyjnego.
3. zasądzić na rzecz adw. T. P. – Kancelaria

Adwokacka w K., obrońcy z urzędu skazanego, kwotę
442,80 zł (czterysta czterdzieści dwa złote i osiemdziesiąt
groszy), w tym 23% VAT, za sporządzenie i wniesienie kasacji

UZASADNIENIE

Sąd dla Krakowa-Krowodrzy w Krakowie wyrokiem z 23 grudnia 2020 r.
sygn. II K 1228/19/K uznał M. G. za winnego tego, że:

- w dniu 16 stycznia 2019 r. w K. naruszył nietykalność cielesną funkcjonariusza Policji D. J. poprzez kopnięcie go w lewe kolano podczas i w związku z pełnieniem przez niego obowiązków służbowych, a przemoc tą stosował w celu zmuszenia funkcjonariusza publicznego do zaniechania prawnej czynności służbowej, tj. zatrzymania odebranego oskarżonemu w toku przeszukania przedmiotu, przy czym czynu tego dopuścił się przed upływem 5 lat od odbycia kary jednego roku i trzech miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Chrzanowie z 25 stycznia 2016 r. sygn. II K 969/15 za umyślne przestępstwo podobne z art. 281 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. którą to karę odbywał w okresie od 25 maja 2016 r. do 23 sierpnia 2017 r., tj. popełnienia przestępstwa z art. 222 § 1 k.k. i art. 224 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i na mocy art. 224 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności (pkt III wyroku);

- w dniu 16 stycznia 2019 r. w K., wbrew przepisom ustawy posiadał środek odurzający w postaci 1,07 grama marihuany i uznając ten czyn za wypadek mniejszej wagi, tj. popełnienia przestępstwa z art. 62 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i za to wymierzył mu karę 1 (jednego) miesiąca pozbawienia wolności (pkt IV wyroku);

- w dniu 16 stycznia 2019 r. w K. umyślnie wprowadził w błąd funkcjonariuszy Policji co do swojej tożsamości, podając, iż nazywa się R. i mając świadomość, że w konsekwencji funkcjonariusze Policji ustalą jego tożsamość na podstawie dowodu osobistego M. R. znalezionej w samochodzie użytkowanym przez oskarżonego, tj. popełnienia wykroczenia z art. 65 § 1 k.w. i za to wymierzył mu grzywnę w kwocie 1 000 (jeden tysiąc) złotych.

Ponadto na mocy art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w brzmieniu tych przepisów obowiązującym do dnia 23 czerwca 2020 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. w miejsce kar pozbawienia wolności orzeczonych w punktach III i IV wyroku, orzekł wobec M. G. karę łączną 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności (pkt VI wyroku).

Po rozpoznaniu apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego, Sąd Okręgowy w Krakowie wyrokiem z dnia 14 czerwca 2022 r., sygn. IV Ka 734/21,

utrzymał w mocy zaskarżone orzeczenie w zakresie dotyczącym oskarżonego M. G.

Od tego rozstrzygnięcia kasację wywiódł obrońca skazanego, podnosząc zarzut naruszenia prawa materialnego oraz następujące zarzuty obrazy prawa procesowego:

I. naruszenie art. 439 § 1 pkt 10 k.p.k. stanowiące bezwzględną przyczynę odwoławczą - uchylenia zaskarżonego orzeczenia poprzez brak ustanowienia obrony obligatoryjnej skazanemu w momencie, gdy sąd I instancji mógł powziąć i następnie powziął uzasadnioną wątpliwość co do poczytalności oskarżonego podczas I rozprawy głównej przeprowadzonej w dniu 31 stycznia 2020 r., wobec złożenia przez skazanego oświadczenia o odbytym leczeniu psychiatrycznym, a w konsekwencji prowadzenie postępowania sądowego bez obowiązkowego udziału obrońcy skazanego podczas pierwszej rozprawy głównej z dnia 31 stycznia 2020 r.;

II. Rażące naruszenie przepisów prawa procesowego, mające istotny wpływ na treść wydanego orzeczenia, tj.:

1. art. 202 § 1 k.p.k. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie wobec braku wyznaczenia biegłych celem oceny i zbadania skazanego oraz sporządzenia opinii sądowo - psychiatrycznej w początkowej fazie postępowania sądowego wobec złożenia przez skazanego oświadczenia o odbytym leczeniu psychiatrycznym oraz istniejących podstaw do kwestionowania stanu zdrowia psychicznego skazanego, a w konsekwencji naruszenie prawa do obrony skazanego;
2. art. 79 § 1 pkt 3 i 4 k.p.k. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie przez brak ustanowienia obrońcy dla skazanego wobec występowania przesłanek wskazujących na obronę obligatoryjną w przypadku skazanego wobec powzięcia przez sąd I instancji uzasadnionych wątpliwości czy zdolność rozpoznania znaczenia czynu skazanego lub kierowania swoim postępowaniem nie była w czasie popełnienia tego czynu wyłączona lub w znacznym stopniu ograniczona oraz czy stan jego zdrowia psychicznego pozwala na udział w postępowaniu lub prowadzenie obrony w sposób

samodzielny oraz rozsądny, co w konsekwencji doprowadziło do naruszenia prawa do obrony skazanego i prowadzenia postępowania sądowego podczas pierwszej rozprawy sądowej w dniu 31 stycznia 2020 r. bez udziału obrońcy skazanego;

3. art. 134 § 2 k.p.k. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie przez brak prawidłowego doręczenia skazanemu przesyłki sądowej zawierającej akt oskarżenia skierowany przeciwko skazanemu oraz wezwanie na rozprawę w dniu 31 stycznia 2020 r., pomimo możliwości weryfikacji przez sąd I instancji miejsca pobytu skazanego w związku z posiadaniem wiedzy z urzędu o skierowaniu skazanego wskutek jego zatrzymania w dniu 16 grudnia 2019 r. do zakładu karnego celem odbycia kary pozbawienia wolności, a w konsekwencji naruszenia prawa do obrony skazanego poprzez brak możliwości prawidłowego przygotowania się do pierwszej rozprawy sądowej, na której została przeprowadzona większość zebranych w sprawie dowodów;
4. art. 410 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. poprzez ich błędne zastosowanie i dokonanie oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego w sposób graniczący z dowolnością, niezgodnie z zasadami prawidłowego rozumowania oraz wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego, a także poprzez wybiórcze potraktowanie materiału dowodowego zebranego w sprawie, skutkujące uwzględnieniem przez sąd I i II instancji jedynie okoliczności przemawiających na niekorzyść skazanego, z pominięciem okoliczności przemawiających na jego korzyść, w szczególności w zakresie oceny sytuacji zdarzenia z udziałem funkcjonariusza Policji.

Podnosząc powyższe zarzuty, obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia sądu odwoławczego w całości dot. skazanego M. G. oraz wyroku sądu I instancji w zakresie dotyczącym skazanego tj. pkt. III-VI oraz przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez sąd I instancji w tym zakresie; a nadto o zwolnienie skazanego od kosztów postępowania kasacyjnego; a także o zasądzenie na rzecz obrońcy skazanego kosztów obrony z urzędu udzielonej

skazanemu w niniejszym postępowaniu według norm przepisanych, do tej pory nieopłaconych w całości ani w części.

W odpowiedzi na kasację obrońcy, prokurator wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Podniesione w kasacji obrońcy zarzuty okazały się oczywiście bezzasadne, co skutkowało rozpoznaniem i oddaleniem kasacji przez Sąd Najwyższy jako oczywiście bezzasadnej w trybie wskazanym w przepisie art. 535 § 3 k.p.k. Oczywiście bezzasadność kasacji zachodzi bowiem zawsze, kiedy już z pobieżnej analizy podniesionych przez skarżącego zarzutów w jasny sposób wynika, że są one nietrafne i nie mogą doprowadzić do oczekiwanego przez skarżącego rezultatu w postaci wzruszenia zaskarżonego orzeczenia (postanowienie SN z 1 lipca 2021 r. sygn. II KK 184/21).

Taki charakter w realiach niniejszej sprawy ma zarzut zaistnienia bezwzględnej przyczyny odwoławczej przewidzianej w art. 439 § 1 pkt 10 k.p.k., którego doniosłość wymaga priorytetowego jej omówienia.

Sąd Rejonowy dla Krakowa-Krowodrzy w Krakowie w toku pierwszej rozprawy odebrał od oskarżonych wyjaśnienia (w tym m.in. od M. G.) oraz przesłuchał świadków (k. 238, tom II akt sygn. II K 1228/19/K). Oskarżony na owej rozprawie podał, iż w przeszłości leczył się psychiatrycznie oraz doznał kiedyś utraty przytomności. Wskazał także, iż kilka dni przed rozprawą skierował wniosek (datowany na 28 stycznia 2020 r.) o ustanowienie dla niego obrońcy.

Rzeczony wniosek wpłynął do sądu w dniu 10 lutego 2020 r. W dniu 18 lutego 2020 r. do Sądu Rejonowego dla Krakowa-Krowodrzy w Krakowie dotarła natomiast informacja z Zakładu Karnego w Nowym Sączu o planowanym terminie terapii dla uzależnionych od środków odurzających lub psychotropowych, którą objęty został M. G. (k. 265).

Następnie Sąd Rejonowy dla Krakowa-Krowodrzy w Krakowie postanowieniem z dnia 25 maja 2020 r. w sprawie sygn. II K 1228/19/K, powołał biegłych lekarzy psychiatrów w celu wydania opinii na okoliczność tego, czy oskarżony M. G. miał w chwili zarzuconych mu czynów zdolność rozpoznania ich znaczenia i pokierowania swoim postępowaniem oraz czy aktualny stan zdrowia psychicznego oskarżonego pozwala mu na udział w postępowaniu i na prowadzenie obrony w sposób samodzielny i rozsądny; a nadto także, czy w razie stwierdzenia wyłączonej lub znacznie ograniczonej poczytalności, konieczne jest orzeczenie środka zabezpieczającego (k. 282). W uzasadnieniu tegoż postanowienia sąd wskazał, iż pozyskanie tychże opinii wynika z podania przez oskarżonego, że w przeszłości leczył się psychiatrycznie oraz że doznał urazów głowy z utratą przytomności (k. 238 i 282). Jednocześnie M. G. wyznaczono obrońcę w trybie art. 79 § 1 pkt 3 k.p.k. (k. 293). Termin kolejnej rozprawy wyznaczono na 18 listopada 2020 r. oraz termin rezerwowy na 9 grudnia 2020 r. (k. 305).

W opinii sądowo psychiatryczno-psychologicznej z 22 września 2020 r. wydanej przez dwóch lekarzy psychiatrów oraz psychologa, biegli wskazali, iż: „rozpoznane schorzenia nie powodują ograniczenia w stopniu znacznym bądź zniesienia zdolności do rozumienia czynów i pokierowania swoim postępowaniem. Przesłanki z art. 31 § 1 k.k. i art. 31 § 2 k. nie zachodzą. Aktualny stan zdrowia psychicznego oskarżonego pozwala na jego udział w czynnościach postępowania oraz na prowadzenie obrony w sposób samodzielny i rozsądny” (k. 342). W związku z treścią tej opinii biegłych Sąd Rejonowy dla Krakowa-Krowodrzy w Krakowie postanowieniem z 1 października 2020 r. zwolnił z obowiązków ustanowionego uprzednio oskarżonemu obrońcę z urzędu (k. 347).

W świetle takiego stanu rzeczy zauważyć należy, iż od momentu powzięcia przez sąd uzasadnionych wątpliwości co do stanu zdrowia oskarżonego, po przeprowadzeniu pierwszego z zaplanowanych terminów rozprawy, na kolejnym oskarżony posiadał już obrońcę, który podjął działania świadczące o realizacji obowiązku obrony na rzecz oskarżonego (m.in. k. 301). Natomiast przed kolejnym terminem rozprawy zaplanowanej na dzień 18 listopada 2020 r. (k. 380), sąd w

oparciu o pozyskaną opinię biegłych (psychiatrów i psychologa) stwierdził, iż w sprawie nie zachodzi konieczność prowadzenia obrony obligatoryjnej. Brak wystąpienia okoliczności uzasadniających taką obronę wyklucza stwierdzenie zaistnienia przesłanki, o której mowa w art. 439 § 1 pkt 10 k.p.k. Nie każda bowiem wątpliwość dotycząca stanu psychicznego oskarżonego skutkuje uruchomieniem instytucji obrony obligatoryjnej ze wszystkimi konsekwencjami. Ustawa wymaga, by ta wątpliwość była uzasadniona, a więc poparta takimi okolicznościami natury faktycznej, które w odbiorze zewnętrznym przemawiają za realną możliwością wystąpienia u oskarżonego zakłóceń w stanie zdrowia psychicznego w chwili czynu lub w toku procesu karnego. Wątpliwości „uzasadnione” muszą wynikać z obiektywnych przesłanek i zostać powzięte przez uprawniony organ procesowy. Muszą mieć oparcie w ocenie konkretnych ustalonych w danej sprawie okoliczności lub dowodów (zob. wyrok SN z 18 stycznia 2023 r. sygn. III KS 69/22).

Na gruncie niniejszej sprawy momentem powzięcia wątpliwości było przesłuchanie oskarżonego na pierwszym terminie rozprawy, po którym przed kolejnym terminem, sędzia przewodniczący wydał zarządzenie o ustanowieniu oskarżonemu M. G. obrońcy na podstawie art. 79 § 1 pkt 3 k.p.k. Pozyskana opinia biegłych o stanie zdrowia psychicznego oskarżonego, wykazała brak podstaw do zastosowania instytucji obrony obligatoryjnej, a zatem i konieczności powtórzenia czynności już przeprowadzonych z jego udziałem.

Analizując zarzuty wskazane w pkt II 1-2 kasacji, nie sposób nie zauważyć, iż zagadnienia, których weryfikacji domaga się skarżący są w dużej mierze zbieżne z omówionym powyżej zarzutem dot. bezwzględnej przyczyny odwoławczej zatem poczynione powyżej rozważania Sądu Najwyższego zachowują aktualność także i w zakresie tych zarzutów.

Niemniej w kontekście zarzutu wskazanego w pkt II.1, sygnalizującego naruszenie art. 202 § 1 k.p.k., nie sposób zgodzić się ze skarżącym. Sąd bowiem w niniejszej sprawie, powołując się na względy ekonomiki procesowej, zdecydował się w dalszym ciągu prowadzić rozpoczętą rozprawę, pomimo powzięcia od oskarżonego informacji dotyczących korzystania w przeszłości z leczenia

psychiatrycznego. Dopiero całokształt powziętych na rozprawie w dniu 31 stycznia 2020 r. informacji, tj. oświadczenie oskarżonego, wyjaśnienia oraz zeznania świadków skłoniły sąd do zasięgnięcia dowodu z opinii biegłych i dopiero to ich korelacja spowodowała powzięcie, już po pierwszym terminie rozprawy „uzasadnionych wątpliwości” co do stanu zdrowia psychicznego oskarżonego. W orzecznictwie Sądu Najwyższego wyrażono bowiem pogląd, który to Sąd w niniejszym składzie w pełni aprobuje: dowód z opinii biegłych psychiatrów nie może być przeprowadzany w trybie art. 202 k.p.k. tylko na podstawie domniemań, domysłów czy abstrakcyjnego przekonania stron procesowych o hipotetycznej możliwości wystąpienia po stronie oskarżonego lub podejrzanego wątpliwości co do jego poczytalności, muszą mieć one bowiem oparcie w konkretnych okolicznościach sprawy (postanowienie SN z 26 marca 2013 r. sygn. III KK 432/12). Decyzja o kontynuacji rozprawy, zwłaszcza w świetle przywołanego stanowiska, jawi się więc jako rozsądna i przede wszystkim prawidłowa.

Co do zarzutu w pkt II.2 zauważyć należy, iż samo oświadczenie oskarżonego dot. kwestii związanych z jego leczeniem psychiatrycznym w przeszłości, samo w sobie nie stanowiło jeszcze, w ocenie sądu, wątpliwości uzasadniających ustanowienie obrony obligatoryjnej. Jak słusznie bowiem zauważa się w orzecznictwie ujawnienie się w toku procesu karnego, w różnej formie dowodowej (np. oświadczenie oskarżonego, zaświadczenie lekarskie itp.), jakichkolwiek zaburzeń w sferze psychiki, zresztą, co trzeba podkreślić, często różnie określanych i definiowanych także przez samych lekarzy psychiatrów, nie może oznaczać, iż właśnie już zaistniały „uzasadnione wątpliwości co do poczytalności” (postanowienie SN z 10 września 2009 r. sygn. V KK 61/09). Tym samym, nie sposób uznać także i ten zarzut za zasadny.

W odniesieniu do zarzutu dotyczącego obrazy art. 134 § 2 k.p.k. należy zauważyć, iż przepis ten w zaistniałej w sprawie sytuacji procesowej nie miał zastosowania do czynności zawiadomienia o terminie rozprawy z dnia 31 stycznia 2020 r. i doręczenia odpisu aktu oskarżonego wobec uprzedniego ziszczenia się przesłanek warunkujących uznanie pisma za doręczone na mocy art. 139 § 1 k.p.k. M. G. został bowiem prawidłowo pouczone jeszcze na etapie postępowania

przygotowawczego o treści m.in. art. 75 k.p.k. oraz art. 139 k.p.k. oraz ewentualnych skutkach procesowych niedopełnienia obowiązku, o którym mowa w art. 75 § 1 k.p.k. Wbrew ciążącego na nim obowiązku oskarżony przez niemalże rok nie poinformował organów prowadzących postępowanie o fakcie pozbawienia go wolności, co nastąpiło w dniu 18 stycznia 2019 r. (k. 215), konsekwencją czego było niepodjęcie przez niego zawiadomienia o przesłaniu aktu oskarżenia (k. 171, k. 184c), a następnie także odpisu aktu oskarżenia oraz zawiadomienia o terminie rozprawy (k. 206-207). Za przyjęciem tego rodzaju interpretacji przepisów postępowania przemawia aktualne orzecznictwo Sądu Najwyższego, w którego świetle obowiązek informowania sądu (z art. 75 § 1 k.p.k.), między innymi o każdej zmianie miejsca pobytu trwającego dłużej niż 7 dni, spoczywa na skazanym. Objęta jest nim również zmiana niewynikająca z woli skazanego, a będąca następstwem pozbawienia go wolności w innej sprawie. Z tego obowiązku nie zwalniają skazanego żadne okoliczności, a jego niedochowanie skutkuje konsekwencjami wymienionymi w art. 139 § 1 k.p.k. (postanowienie SN z 17 stycznia 2022 r. sygn. V KZ 65/21). W takim wypadku sąd może przyjąć domniemanie doręczenia pisma, co miało miejsce w niniejszej sprawie. Od powyższych konsekwencji skazany mógłby uchylić się jedynie w sytuacji wykazania, iż możliwość wywiązania się z tego obowiązku miał ograniczoną, ewentualnie nie miał jej w ogóle. Mimo zatem określonych ograniczeń, wynikających z istoty i rygorów osadzenia w zakładzie karnym skazany nie wykazał, by został pozbawiony możliwości powiadomienia Sądu o pozbawieniu go wolności, co przecież mógł uczynić w każdym czasie, za pośrednictwem funkcjonariuszy służby więziennej. Nie wystąpiły zatem okoliczności usprawiedliwiające omawiane zaniechanie, mogące wyłączyć skutki wymienione w art. 139 § 1 k.p.k. Ocena powyższych uwarunkowań dokonana przez sąd I instancji była zatem prawidłowa i nie zachodziły podstawy do jej zakwestionowania.

W kontekście ostatniego zarzutu kasacyjnego zauważyć należy, iż stanowi on niemalże kopię zarzutu apelacyjnego, który to został przez sąd odwoławczy wyczerpująco rozważony na str. 4-5 formularza uzasadnienia wyroku.

Niezależnie od powyższego, w kontekście pozostałych naruszeń, których zaistnienie podnosi obrońca skazanego, przypomnieć należy, iż zgodnie z

poglądem utrwalonym w orzecznictwie Sądu Najwyższego, sąd odwoławczy nie może naruszyć art. 7 k.p.k. ani art. 410 k.p.k., gdy tylko kontroluje zastosowanie tych przepisów, ale sam ich nie stosuje. Podkreślić należy, iż art. 7 k.p.k. art. 92 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k. mogą zostać naruszone przez sąd odwoławczy wówczas, gdy ów sąd czynił własne ustalenia faktyczne, odmienne od tych, które stanowiły podstawę orzeczenia pierwszoinstancyjnego, i w konsekwencji czego wydał orzeczenie reformatoryjne. Może to mieć miejsce, gdy sąd odwoławczy odmiennie ocenia zgromadzone w sprawie dowody albo gdy uzupełnia przewód sądowy i samodzielnie przeprowadza dowody. Dokonuje on wówczas własnej oceny dowodów na podstawie art. 7 k.p.k., natomiast kiedy przeprowadza dowody, to jest zobowiązany do ujawnienia wszystkich istotnych okoliczności na rozprawie apelacyjnej - art. 410 k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k. Pod adresem sądu odwoławczego nie można więc kierować zarzutów odwołujących się do obrazy art. 7 k.p.k. czy 410 k.p.k., w zakresie, w jakim nie odnoszą się one do przeprowadzonego przez ten sąd samodzielnie postępowania dowodowego oraz własnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego (zob. postanowienie SN z 7 kwietnia 2022 r. sygn. IV KK 340/21 i cyt. tam orzecznictwo; a także postanowienie SN z 13 grudnia 2013 r. sygn. III KK 414/13).

Natomiast co się tyczy sygnalizowanej przez skarżącego w tymże zarzucie m.in. obrazy zasady obiektywizmu oraz towarzyszącej jej argumentacji, stwierdzić należy, iż skarżący zarówno w apelacji, jak i w kasacji wybiórczo interpretując zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, stara się podważyć prawidłowość oceny dokonanej przez sąd, a tym samym wzruszyć prawidłowo powzięte ustalenia faktyczne. Zauważyć przy tym należy, iż prawem, a także obowiązkiem obrońcy jest działanie jedynie na korzyść oskarżonego. W ramach tego obowiązku w sposób oczywisty mieści się subiektywna ocena zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. Po stronie sądu natomiast leży obowiązek obiektywnej oceny każdego ze zgromadzonych w sprawie dowodów, z czego w niewątpliwe wywiązał się sąd *meriti*, o czym też świadczy uzasadnienie rozstrzygnięcia drugoinstancyjnego.

Na podstawie art. 535 § 3 k.p.k., art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze (Dz.U.2022.1184 t.j. ze zm.) i § 2 pkt 1, § 4 ust. 1 i 3 oraz § 17 ust. 3 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U.2019.18 tekst jednolity ze zm.), w związku z wnioskiem obrońcy z urzędu, należało przyznać adw. T. P. (Kancelaria Adwokacka) kwotę 442,80 zł (czterysta czterdzieści dwa złote i osiemdziesiąt groszy), w tym 23% VAT, za sporządzenie i wniesienie kasacji.

Mając zatem na uwadze powyższe rozważania, orzeczono o oddaleniu kasacji jako oczywiście bezzasadnej, jednocześnie zwalniając skazanego z obowiązku uiszczenia kosztów sądowych postępowania kasacyjnego (art. 637a k.p.k. w zw. z art. 624 § 1 k.p.k.).

(B.B.)

[ms]